

uantagelig, saa at ogsaa vor hele Stilling til Lovforslaget er dikteret af den. Vi har da ogsaa søgt at komme bort fra denne Paragraf, og vi mener, at dette kan naas, hvis man følger Mindretallet og vedtager det Ændringsforslag, der er stillet til § 1 angaaende Sætserne.

Den højtærede Finansminister har i den Oversigt, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, kalkuleret den Indtægt, der skulde indkomme ved Beskatning af Cigarer og Cigarillos, til ca. 4,900,000 Kr. Efter at vi har forelagt denne Sag for Tobaksfabrikanterne og rettet det Spørgsmaal til dem, om man ikke ved en Lempelse af Beskatningen kunde komme bort fra den store Arbejdsløshed, som det forudsættes, at Gennemførelsen af Ministerens Forslag vil bringe, og som ganske sikkert ogsaa nok vil indtræffe, har Fabrikanterne tilskrevet Udvalget — ligesom de har forhandlet med vore Medlemmer af Udvalget —, og de udtaler i denne Skrivelse, at de aldeles ikke forstaar den Beregning, der er opstillet af Finansministeren for at vise, at han for at faa den kalkulerede Indtægt behøver en saa stor Beskatning. Efter hvad der er oplyst af Bestyrelsen for Fabrikantforeningen, udgør den aarlige en gros Om sætning af Cigarer og Cigarillos 32 Mill. Kr.; hvis dette Tal i Henhold til Beskatningens Forudsætninger forøges med 25 pCt.'s Salgs-avance, kommer man til 40 Millioner, og ved en Beskatning heraf med Halvdelen af de Sætser, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, vilde man opnaa en Indtægt for Statskassen af $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette vil Statskassen i Virkeligheden være bedre tjent med end med de 4,9 Millioner, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, thi fra det sidste Beløb maa jo trækkes en meget stor Sum til Udbetaling i Henhold til § 27. Denne Paragraf har endvidere den store Brist, at det vil være ret umuligt i mange Tilfælde at konstatere, om de paa-gældende er arbejdsløse netop paa Grund af denne Lovs Ikrafttræden og derfor skal have $\frac{3}{4}$ af deres Fortjeneste udbetalt, eller om Arbejdsløsheden ikke fremkommer paa Grund af Mangel paa Materialier til Forarbejdning i Faget. Det Mindretal, jeg tilhører, tilraader derfor at stemme imod § 27, saa at denne Paragraf udgaar, og for Ændringsforslaget under Nr. 1, hvorved man faar en moderat Forhøjelse af Skatten, som efter Fabrikanternes Mening ikke nødvendigt vil formindske Forbruget; Statskassen faar de Indtægter, der er kalkulerede, og Arbejdsløsheden, som det dog maa være i høj Grad magtpaaliggende at søge at und-

gaa under de nuværende Forhold, vil falde bort. Jeg tillader mig derfor at anbefale de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Hey: Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om det Ændringsforslag, der gaar ud paa, at § 27 skal udgaa. Naar mit Navn ikke findes blandt Forslagsstillerne, endskønt det er min Hensigt at stemme for Forslaget og ogsaa at anbefale andre ærede Medlemmer at gøre det, har det den Grund, at da de Partier, som i denne Sag danner Rigsdagsblokken, i Udvalget forhandlede om, hvorledes de bedst kunde finde hinanden — jeg røber jo ikke noget i saa Henseende, da den ærede Ordfører (Dalsgaard) selv har sagt, at han og hans Meningsfæller havde store Betænkeligheder ved at stemme for denne § 27 —, var jeg blevet nødt til at forlade Udvalgsrådet, forinden disse højst interessante Forhandlinger mellem de allierede fandt Sted, og jeg kom saaledes ikke til at blive Medforslagsstiller, hvad jeg beder mig betragtet som. Jeg havde ønsket at overvære Afslutningen af disse Forhandlinger, inden jeg tog min Stilling, men jeg maa sige, at jeg kunde under ingen Omstændigheder være bragt til at føle min Samvittighed beroliget ved en Overenskomst af den Art, som er sluttet her og bragt til Udtryk i Betænkningen. Rent sproglig kunde man allerede indvende noget imod den. Med det Udtryk: „der ikke skaber Præcedens“, siges der jo — det vil bedst forstaaes, hvis jeg bruger det danske Ord for „Præcedens“ og kalder det „Fortilfælde“ —, at der skabes ikke „Fortilfælde“. Det er imidlertid sproglig set ikke ganske holdbart, thi „Fortilfælde“ skabes der netop ved Vedtagelsen af denne Paragraf. De Herrer har ment, at det overfor dem ikke skal kunne bruges som Fortilfælde; det skal ikke være forpligtende for dem. Det er det, de Herrer mener; men denne Mening er i Virkeligheden ikke ganske rigtig udtrykt. Lad det nu imidlertid være.

Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, hvor ringe Vægt der kan lægges paa denne Overenskomst, og hvor forholdsvis let det alligevel maa have været at faa de Herrer's Samvittighed til at tie stille i dette Tilfælde. Det er sagt eller er i hvert Tilfælde en offentlig Hemmelighed, at Paragraffen i det andet Ting er kommet ind efter Forlangende fra socialdemokratisk Side, idet Partiets Hovedbestyrelse eller en eller anden Organisation krævede dette for at gaa med til de indirekte Skatter. I Folketinget er Aftalerne om disse Lovforslag altsaa sluttede paa et andet Grundlag end her, de,